

blive vi stikkende i, at det er en Overceremonimester, der har lavet dette Spir. Ja, Tinget ved, at Bileams Æsel en Gang profeterede, og en Overceremonimester kan maaske ogsaa en Gang finde et Guldkorn, men det er ikke det, der er Tale om her. Det er Overceremonimester Lerche, der vel har set dette Spir over Mary-le-Strand i London. Det er Thurah, Amberg og Brummer, der have givet det den Form, det nu har, dette Renæssancespir, der nu bygger sig saa smukt op, som enhver vil kunne se oppe paa Modellen. Det er netop dette, man nu hænger sig i, at det er en Overceremonimester, der har lavet dette Spir, en Dilettant, en Lerche. Som om dette skulde være noget saa drabeligt, naar Spiret i og for sig er kønt.

Det er denne Trang til altid at finde det smaa, som man kan hænge sig i, for at komme det store til Livs, og som vi Mennesker have saa forskrækkeligt meget af. Det er det samme som, naar man hører om Glyptoteket: Ja, Glyptoteket, men hvilken Mængde Smagløshed der dér findes! Ganske vist, der er vel nok noget, der ikke kan staa for enhver Smag, men hvad er Glyptoteket ikke for København og det danske Folk, denne Ædelsten blandt vore Museer! Det er saa let at gøre sig stor ved at falde over det, der er galt, i Stedet for at have Glæde af det, der virker storladent. Naa, Smagen! Man har ogsaa sagt om Michel Angelo, at hans Smag var usikker, og man siger om Joakim Skovgaard, at hans Smag heller ikke er sikker, og dog er det dem, der hver paa deres Omraade har dannet Smagen, saa kunne vi nok saa meget hænge os i denne smaalige Kritik. Naa, Mæcenernes Skæbne har altid været saadan, og Medicæerne i Florens havde altid nogle, der raabte efter dem: Se, hvor smagløst! og alligevel, hvad havde Florens været uden Medicæerne? De vide, at naar i det gamle Rom en Triumfator holdt sit Indtog i Byen, havde man Lov til at raabe alt muligt nedsættende om ham, og saa havde man Lov til at pifte i Fingrene ad ham, og der var nogle, der syntes, at det var det allermorsomste ved det hele. Det er godt, at det er saadan, fordi Triumfatorerne og Mæcenerne blive i deres Storladenhed ofte altfor voldsomme, saa det er godt, at nogle kunne pifte i Fingrene ad dem. Men disse skulde helst ikke være i Flertal, og det skulde ikke være dem, der hindrede Sejren.

Det er Strindberg, der siger om det svenske Folk, at dette Folk har en sær-

lig Evne til at udvikle Energi, naar det kan hindre en Sag. Der er ikke Tale om, at dette er ejendommeligt for Svenskerne, det er en Ejendommelighed, som vi dele. Hvis vi kunne hindre noget, kunne vi ogsaa udvikle en forbløffende Energi. Jeg tror, at dette er almenmenneskeligt, og jeg maa sige, der har udviklet sig en forbløffende Energi mod at modtage dette Spir. Men Modstanderne have maattet vige fra Fæstning til Fæstning, indtil de til sidst have faaet et godt Sted at staa paa: det er Pietetsfølelsen. Den er for saa vidt uangribelig. Træghedsfølelsen er ogsaa uangribelig. Nej, lad os modtage Brygger Jacobsens Gave med Tak. Københavns Borgere have ønsket at faa deres Hovedkirke smykket paa denne Maade, Kunstakademiets Flertal har ønsket det, Kirkens Patronats Flertal har ønsket det, og jeg kan ikke begribe, at der kan være nogen som helst Grund for os her i Rigsdagen til — ja, vi have jo i og for sig ingenting at gøre i denne Sag, men naar vi skulle udtale os — at udtale os mod den Ting.

Det andet Spørgsmaal, der foreligger, er, om Rigsdagen vil være med til at bevillige Penge til Spirets Vedligeholdelse. Det tror jeg ikke, at Rigsdagen vil. Det vedkommer ikke Staten at vedligeholde Københavns Hovedkirke. Det hører andetsteds hen. Hvis nogen offentlig Myndighed skulde gøre det, maatte det være Københavns Kommune, men det ligger nærmest, at det var Frue Kirke selv, der gjorde det. Nu vide vi, at Frue Kirke ikke selv kan gøre det, og heller ikke vil det, men sætter sig imod det. Den Udvej er der altsaa ikke, men jeg er ikke i nogen Tvivl om, at en Udvej vil der alligevel findes. Det er Brygger Jacobsens Ejendommelighed, at han er Mæcen helt ud. Der er visse Mæcener, der have Lyst til at lægge Sugerør ind i Statskassen samtidig med, at de ere Mæcener. Det plejer ikke at være Brygger Jacobsens Maade at være Mæcen paa. Paa samme Maade saa vi forleden Dag Geheimekonferensraad Hagemann udtale: Det, vi lave her, ville vi ikke have, at det offentlige skal give noget Bidrag til. Den Form for Mæcenat skulde vi stadig prise, og vi skulde tage vort Forbehold, hvis man prøver paa at vise sig som Mæcen paa en anden Maade.

Til Trods for, at ogsaa jeg har maattet overvinde den Glæde, jeg har følt ved at være bleven Mand under det Taarn, der nu staar, og det Kors, der er derover, og har forbundet værdifulde Fore-